

I

In one of the large and rich cities of China there once lived a tailor named Mustapha. He was so poor that by the hardest daily labor he could barely support himself and his family, which consisted only of his wife and a son.

This son, Aladdin, was a very careless, idle, and disobedient fellow. He **would leave**¹ home early in the morning and play all day in the streets and public places. When he was old enough, his father **tried to teach**² him the tailor's trade, but Mustapha **no sooner** turned his back **than**³ the boy was gone for the day. He was frequently punished, but in vain; and at last the father gave him up as a hopeless idler, and in a few months died of the grief Aladdin caused him.

The boy, now free from restraint, became worse than ever. Until he was fifteen, he spent all his time with idle companions, never thinking how useless a man this would make of him. Playing thus with his evil mates one day, a stranger passing by stood to observe him.

The stranger was a person known as the African magician. Only two days before, he had arrived from Africa, his native country; and, seeing in Aladdin's face something that showed the boy to be well fitted for his purposes, he had taken pains to learn all that he could find out about him.

"Child," he said to Aladdin, calling him aside, "was not your father called Mustapha the tailor?"

"Yes, sir," answered the boy; "but he has been dead a long time."

Then the African magician embraced Aladdin and kissed him, saying with tears in his eyes, "I am your uncle. I knew you at first sight; you are so like my dear brother." Then he gave the boy a handful of money, and said, "Give my love to your mother, and tell her that I will visit her to-morrow, that I may see where my good brother lived and died."

"You have no uncle," said Aladdin's mother when she had heard his story. "Neither your father nor I ever had a brother."

I

V jednom velkém a bohatém čínském městě kdysi žil krejčí jménem Mustafa. Byl tak chudý, že svou těžkou dennodenní prací sotva uživil sebe a svou rodinu, která se skládala jen z jeho ženy a syna.

Ten syn, Aladin, byl velmi lehkomyšlný, líný a neposlušný chasník. Odcházel z domova brzo ráno a celý den si hrál na ulici. Když už byl dost starý, jeho otec se snažil ho naučit krejčovskému řemeslu, ale jen Mustafa ukázal záda, chlapec byl pryč. Často ho trestali, ale marně. Nakonec to s ním jako s beznadějným lenochem otec vzdal a za pár měsíců zemřel žalem, který mu Aladin způsobil.

Chlapec teď nebyl ničím omezován a stal se ještě horším. Do patnácti let trávil všechen čas s línými druhy a nikdy ho nenapadlo, jakého budižkničemu to z něj udělá. Jednoho dne, když si hrál se svými špatnými kamarády, šel kolem cizince, zastavil se a prohlížel si ho.

Ten cizinec byl známý jako africký kouzelník. Teprve před dvěma dny přijel z Afriky, své rodné země. V Aladinově tváři viděl něco, co mu řeklo, že se mu chlapec hodí pro jeho záměr, a tak si dal práci a dozvěděl se o něm vše, co mohl.

„Dítě,“ řekl Aladinovi a vzal ho stranou, „nebyl tvůj otec krejčí Mustafa?“

„Ano, pane,“ řekl chlapec, „ale už je dlouho mrtvý.“

Pak africký kouzelník Aladina objal a políbil. Se slzami v očích řekl: „Jsem tvůj strýc. Hned jsem tě poznal, jsi tak podobný mému drahému bratrovi.“ Pak chlapci dal plnou hrst peněz a řekl: „Pozdrav srdečně svou matku a řekni jí, že ji zítra navštívím, abych viděl, kde můj dobrý bratr žil a zemřel.“

„Nemáš žádného strýce,“ řekla Aladinova matka, když ten příběh slyšela. „Ani tvůj otec ani já jsme nikdy bratra neměli.“

Again the next day the magician found Aladdin playing in the streets, and embraced him as before, and put two pieces of gold into his hand, saying, "Carry this to your mother. Tell her I shall come to sup with you to-night; but show me first where you live."

This done, Aladdin ran home with the money, and all day his mother made ready to receive their guest. Just as they began to fear that he might not find the house, the African magician knocked at the door, and came in, bringing wine and fruits of every sort. After words of greeting to them both, he asked only to be placed where he might face the sofa on which Mustapha used to sit.

"My poor brother!" he exclaimed. "How unhappy am I, not to have come soon enough to give you one last embrace!"

Then he told Aladdin's mother how he had left their native land of China forty years ago, had traveled in many lands, and finally settled in Africa. The desire had seized him to see his brother and his home once more, and therefore he had come, alas! too late.

When the widow wept at the thought of her husband, the African magician turned to Aladdin and asked, "What business do you follow? Are you of any trade?"

The boy hung his head, and his mother added to his shame by saying, "Aladdin is an idle fellow. He would not learn his father's trade, and now will not heed me, but spends his time where you found him, in the streets. Unless you can persuade him to mend his ways, some day I must turn him out to shift for himself."

Again the widow wept, and the magician said, –

"This is not well, nephew. But there are many trades beside your father's. What say you to having a shop, which I will furnish for you with fine stuffs and linens? Tell me freely."

This seemed an easy life, and Aladdin, who hated work, jumped at the plan. "Well, then," said the magician, "come with me to-morrow, and, after clothing you handsomely, we will open the shop."

Druhého dne cizinec opět Aladina našel, jak si hraje na ulici, a objal ho jako předtím. Dal mu do ruky dvě zlaté mince se slovy: „Dones to své matce. Řekni jí, že k vám večer přijdu na večeři. Ale nejdřív mi řekni, kde bydlíte.“

Tak se stalo a Aladin běžel s penězi domů. Matka se celý den na přijetí hosta připravovala. Právě, když se začali bát, že třeba dům nenajde, zaklepal africký kouzelník na dveře a vstoupil. Přinesl víno a ovoce různých druhů. Když je oba pozdravil, požádal, aby mohl sedět tak, aby viděl pohovku, na které sedával Mustafa.

„Můj ubohý bratře!“ vykřikl. „Jak jsem nešťastný, že jsem nepřišel dřív, abych tě naposledy objal!“

Pak řekl Aladinově matce, jak před čtyřiceti lety opustil rodnou zemi Čínu a procestoval mnoho zemí a nakonec se usadil v Africe. Popadla ho touha uvidět ještě jednou svého bratra a domov, a proto přišel. Žel, příliš pozdě!

Když vdova při vzpomínce na manžela zaplakala, africký kouzelník se obrátil na Aladina a zeptal se: „Jaké máš zaměstnání? Jsi něčím vyučený?“

Chlapec svěsil hlavu a matka jeho hanbu ještě posílila slovy: „Aladin je lenoch. Nenaučil se otcově řemeslu a teď se mi nevěnuje, ale tráví čas tam, kde jste ho našel, na ulici. Pokud ho nepřesvědčíte, aby se napravil, budu ho jednoho dne muset vyhnat, aby se protloukal životem sám.“

Vdova znovu zaplakala a kouzelník řekl:

„To není dobré, synovče, ale je mnoho jiných řemesel mimo to otcovo. Co říkáš tomu, že bys měl obchod s jemnými látkami a plátnem, který ti já zařídím? Odpověz mi svobodně.“

Vypadalo to jako snadný život a Aladin, který práci nesnášel, na to skočil. „Tak dobře,“ řekl kouzelník, „zítra půjdeš se mnou a až tě pořádně ustrojím, otevřeme obchod.“